

Sztuka użytkowa łączy funkcję praktyczną i estetyczną. Kształt otaczających nas przedmiotów – np. robota kuchennego, łyżki lub samochodu – zależy od tego, do czego one służą, ale zarazem są projektowane tak, by miały estetyczny wygląd.

Ponieważ w dawnych wiekach wytwory, które łączyły funkcję użytkową i artystyczną, były dziełem ludzkich rąk, zamiast terminu sztuka użytkowa stosowano pojęcie rzemiosło artystyczne. Do rzemiosł artystycznych zaliczano: złotnictwo, jubilerstwo, kowalstwo artystyczne, hafciarstwo, koronkarstwo, tkactwo, ceramikę, szkło artystyczne i wiele innych. Od XVIII wieku wytwórczość przeszła do manufaktur. Rękodzielnictwo w XIX wieku nie zaspokajało wszystkich potrzeb, ponieważ pod względem liczby wyprodukowanych przedmiotów nie wytrzymywało konkurencji z rozwijającym się przemysłem. Jednakże wyroby masowo produkowane przez przemysł w pierwszej połowie XX wieku nie satysfakcjonowały odbiorców pod względem estetycznym. Z tego powodu pojawiła się nowa odmiana sztuki użytkowej wzornictwo przemysłowe, określane często angielskim terminem *design* (albo w spolszczonej wersji – dizajn). Współcześnie obok projektowanych przez artystów wyrobów przemysłowych istnieją jednak ciągle wyroby rękodzielnicze, które cieszą się szczególnym uznaniem wyrafinowanych artystów. Przykładem choćby stroje projektowane i szyte specjalnie na wielkie okazje.

I wy w tym tygodniu zajmiecie się projektowaniem ubioru dla pracowników waszej przyszłej firmy. Należy uwzględnić estetykę, oryginalność fasonu i kolorystyki, ale też funkcjonalność, czyli dostosowanie do czynności wykonywanych podczas pracy. Przypominam, że ważny jest nie tylko przód, ale też widok od tyłu. Premiowany będzie również opis, który zwyczajowo jest dołączany do tego rodzaju projektów (niezbędny do uzyskania oceny celującej).

Przypominam, że zbliża się czas wystawiania propozycji oceny końcowej. Dlatego namawiam do uzupełnienia brakujących zadań osoby, które jeszcze tego nie zrobiły.